

ROMANIAN CATHOLIC DIOCESE

Eparchy of St. George in Canton

Office of the Bishop

Pastoral Letter of Bishop John Michael Botean ***Christmas, AD 2021***

December 22, 2021

Beloved brothers and sisters in our newborn Lord,

What have you been asking for this Christmas? I hope it is something that will give you real joy and add to your celebration this year. I am sure many of you have joined me since last Christmas in praying for the chance to be together with your loved ones in ways that were not possible a year ago. Thanks be to God, this gift has been granted. We can take advantage of the opportunities we will have to gather, but only if we do so carefully. In Northeast Ohio, the hospitals are full following a post-Thanksgiving surge of Covid-19 cases, and many among our clergy have been enduring their own bouts of the disease, especially recently. The omicron variant is presenting new and uncertain challenges for the future, but for now I am grateful to God that thus far we have not lost any one of our priests or deacons to the pandemic. (I bring the matter up first not to nag you, but only to encourage you to be safe and extra careful even as we now gather for the holidays.)

What Christmas gift do you suppose God has been asking for?

Those who have raised children know better than I how persistent they can be at this time of year, nagging their parents and begging over and over for the things that they just *know* will make them happy and give their lives purpose and meaning, like the Star Wars Lego Building Set or the 60th Anniversary Political Candidate Barbie. As we contemplate the Creator of the universe becoming a little child during this holiday, we can imagine God acting just like our children, demanding attention (“Look at me, Mom!”) and reminding us again and again (and again!) what he really wants this year, usually in the form of a list: “I want...I want...I want...”

Perhaps this imaginative thought experiment is not so exaggerated as we might think. If God did not want to be seen by us, why did God become a human, someone we could see and touch, listen to and learn from? And God is not so unfamiliar with lists of things he wants (see, for instance, “Ten Commandments” and “Beatitudes”). What does it take for an infinite, utterly transcendent God to enter human consciousness? What is revelation, and how does it work? And what does this have to do with Christmas?

When we recite the Creed (or Symbol of Faith), we say that God is the “maker of heaven and earth, and of all things visible and invisible.” The trouble is that we do not know what heaven is, really. We know what earth is—we live here. As to the universe we inhabit, other than our own Milky Way galaxy, we did not even know other galaxies existed until they were discovered by Edwin Powell Hubble in the 1920’s—about the time my father was born! We now know that our Earth is one of eight planets orbiting our sun, a sort of medium, not-too-impressively sized star, which is one of one hundred to four hundred billion stars in our galaxy, which itself is one of about two hundred *billion* galaxies in the known universe. Our knowledge of the universe is growing astronomically (pardon the expression). Not only do we now know

that other galaxies exist, but we are finding other planets as well. According to Wikipedia, “As of 1 December 2021, 4,878 known extrasolar planets in 3,604 planetary systems have been discovered.”¹

It gets even more unimaginable. Physicists have been theorizing that there may be more than one universe. Indeed, there may be an infinite number of parallel universes, and the Big Bang could be something that always happening, not just for us but for other, parallel universes, too. This is called the “M-theory,” whose proponent, Edward Witten, is calling “M” because he does not know exactly what to call it; he expects we will figure out what to call it when it is better understood. For now, “M” could stand for “Membrane” or “Major” or “Mystery” or “Mother of all Theories,” because this is supposed to be the latest and greatest thing in astrophysics and cosmology. Stepping back, however, from all that has been observed or theorized, the One who made all this stuff is what we call God.

So, there is creation on the one hand, and then there is God. They are not the same, and the categories of human consciousness simply cannot make sense of what is outside our universe of space and time. The liturgy of Christmas tells us that God, “out there,” comes “over here,” into our world, and becomes one of us. God does not simply step into our universe as a kind of ghost or spirit, a kind of disembodied power, or as a communication or word. No, this Word of God becomes a human being like us. What was not created became created, and what could not change undertook change, and what is immortal became mortal. St. John Chrysostom puts this mystery quite beautifully:

What shall I say! And how shall I describe this Birth to you? For this wonder fills me with astonishment. The Ancient of days has become an infant. He Who sits upon the sublime and heavenly Throne, now lies in a manger. And He Who cannot be touched, Who is simple, without complexity, and incorporeal, now lies subject to the hands of men. He Who has broken the bonds of sinners, is now bound by an infant’s bands. But He has decreed that ignominy shall become honor, infamy be clothed with glory, and total humiliation the measure of His Goodness.

For this He assumed my body, that I may become capable of His Word; taking my flesh, He gives me His spirit; and so, He bestowing and I receiving, He prepares for me the treasure of Life. He takes my flesh, to sanctify me; He gives me His Spirit that He may save me...Why is this? Because God is now on earth, and man in heaven; on every side all things commingle.”²

Yes, Christ is born! Glorify him! God, the Creator, the Immortal One, the Word that sustains all things by his very power, becomes one of us. And not just that: it is a two-way street. It is a word that is truly communication, because as the liturgy says, we see God becoming one of us, the One on the throne becoming a human being, and we see humankind in heaven. Because of the incarnation of Christ, as John Chrysostom says, all things commingle. The boundary between creation and the creator has become very, very porous, so porous that the power that brought all these universes out of nothingness into existence now belongs to you by God’s gift and grace. And we who have been baptized into this destiny, but who nevertheless continue to live out of our own lists of wants and needs, sometimes forget that we are meant to be in the process of *divinization*, of becoming by God’s power and grace what God is by nature. As we read in the Epistle for Christmas, this is only possible because, at just the right moment, something really big happened:

But when the fullness of time had come, God sent his Son, born of a woman, born under the law, to ransom those under the law, so that we might receive adoption. (Galatians 4:4-6, NABre)

¹ <https://en.wikipedia.org/wiki/Planet>, retrieved 12/13/21.

² Nativity Homily of St. John Chrysostom, cited at <https://orthodoxfiles.wordpress.com/2014/12/27/the-nativity-homily-by-saint-john-chrysostom/>, retrieved 12/13/21.

So, who Jesus is by nature, we can become by grace. The very Earth itself has become what the Irish call “a thin place,” a place where the eternal meets the temporal and comesling, where the uncreated confronts and embraces creation, so that creation itself becomes part of the very existence of God. This may sound abstract, but when it comes to our lives, the application is quite practical. It escapes our attention that, with the birth of Jesus, the divine and human “commingle,” and this commingling does not then influence our thinking. Day after day we forget that we are not robots; we *choose* our lists of things to do, the things that we just *think* we need to be doing, things that we *think* will give our lives meaning and purpose, rather than things really that make for power in our lives. We can make other choices: we can choose the power that exists in our relationship with God rather than choosing “things.”

One of the first things that makes for power in our lives is the recognition of our powerlessness, at the same time recognizing that the power that is God is the power that is alive in us, moment in and moment out, day after day after day. In our powerlessness, we are called to pass through this porous boundary between heaven and earth again and again. Just think of what happens at our celebration of the Eucharist: we “welcome the King of all, invisibly escorted by angel hosts” as God comes to us in a way that we can understand, that we can take in—literally take into our mouths. What is divine comesling with what is human, and God enters into our lives with power—the power of the Holy Spirit, by whom we have been sealed unto eternal life with God and one another. As St. John Chrysostom says, “as I take His body, He takes my body, He takes my flesh.”

The story is told of two men walking together one day. It is India; one man is Christian, and the other is Hindu. The Hindu tells the Christian that he does not understand the Christian doctrine of the Incarnation. Hinduism itself includes stories and doctrines concerning a trinity and the incarnation of gods, for instance. But what Hinduism speaks of when talking about incarnation is not the same as the Christian doctrine. For Hindus, gods can appear as human beings. Gods become especially visible in Hindu saints, who can also be thought of as incarnations of God. But this not the Christian understanding of the Incarnation of God in Jesus, and the Hindu does not grasp the difference. The Christian is unsuccessful at explaining the difference, so the Hindu remains perplexed.

As they are walking, they come upon an anthill, of which there are many in India. Of course, the man, being a good Hindu, avoided stepping on anthills and causing harm to the ants who, after all, could be reincarnations of beings who were people in another life. As he went by an anthill, however, his shadow fell upon it, and he watched as the ants in a panic over the sudden shadow went scurrying here and there, diving into their holes, and getting away as best they could. “Ah, I wish I could speak ant,” said the Hindu. “I would like to tell them that everything is going to be OK, that I don’t mean them any harm, that it is all going to be fine, that they are good, and I am not going to hurt them.” Then he, hearing what he had just said, announced: “Now I understand what Christians mean by ‘Incarnation.’”

It is God, eternal joy, eternal love becoming one of us and laughing playfully in his manger, trying to teach us in our own human language that *all will be well*, that God and the universe mean us no harm. From the perspective of our anthill, however, we cannot always see that. The shadow of evil falls upon us, and what we typically see then are the things one sees in anthills: the tunnels, the caves, the darkness, the lack of food, the danger, and of course the anteaters and other predators. The ants in the story needed another ant to come to them and tell them in their own language, “All will be well,” so they could stop scurrying about fruitlessly.

There is Someone who has come and who tells us, perhaps not with great solemnity, perhaps with all the earthy, snowy, messy chaos of childhood: “From the perspective of your anthill it may look like a scary world, a violent world, a world of scarcity and of terror. That is your anthill and I understand. But just think for a moment—really take this idea into your heart: *all will be well*. And I have come to make you like

me, to take you out of your anthill, to live intimately connected—body, soul, spirit, mind—with my divinity, with the power that created the universe, to pass through that porous boundary between earth and heaven not just once, but weekly or even daily, so that you may enter into the power and reality that I, as God, take such pleasure in.”

Christ comes as a human being because he wants to be here. As messy as this place is, he loves it here because we are here. This incarnation is one side of the coin. Our response: becoming divinized, becoming really happy and playful, joyous and powerful—indeed immortal—is the other.

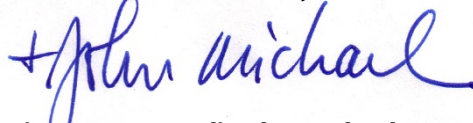
As we go through the rest of this year, probably taking back some of the gifts we are going to get, let us keep this one! Let us reflect, think, and remind ourselves of that little child laughing in a manger, giggling over the silly things that Mary, his mother, or that Joseph would do to please him as good parents do. Let us remind ourselves of that little child who is the source of all that is. Perhaps we might imagine our heavenly Father laughing, too, and giggling in all eternity at all the silly things that we do as he waits to embrace us, to make us his own, to convince us that we are indeed children of his own family. We have been adopted by our Father to be the brothers and sisters of Jesus, the Son of Almighty God. To acknowledge this is to give God truly wants for Christmas.

As St. Julian of Norwich famously said, “All shall be well, and all shall be well, and all manner of thing shall be well.”³ This is a very comforting thought to keep with us at all times, especially those times when evil casts its shadow upon us, as it inevitably will.

May you and all whom you love draw near to one another in the Lord Jesus this Christmas, safe in the knowledge that you, as well as those who are not near to you and whom you do not love, are children of the Most High. It is in his power and in his will that we all will find the meaning and purpose for our lives that we truly seek.

May you find comfort in these hard days because of him who is born today. A blessed Christmas to everyone, and a safe and joyous 2022!

Your brother in Christ Jesus,

(Most Reverend) John Michael Botean,
a sinner,
Bishop of the Eparchy of St. George

✠JMB/alf

³ Julian of Norwich, *Revelations of Divine Love*, cited at <https://historytheinterestingbits.com/2020/04/05/julian-of-norwich-all-shall-be-well/>, retrieved 12/16/21.

Scrisoarea pastorală a Episcopului John Michael Botean

Crăciun, AD 2021

Iubiți frați și surori în Domnul nostru nou-născut,

Ce v-ați dorit pentru acest Crăciun? Sper că este ceva care vă va da bucurie reală și se adaugă la sărbătorirea din acest an. Sunt sigur că mulți dintre voi mi s-au alăturat în rugăciune de la ultimul Crăciun, pentru a avea șansa de a fi împreună cu cei dragi în moduri care nu erau posibile cu un an în urmă. Mulțumim lui Dumnezeu pentru acest dar acordat! Putem profita de ocaziile pe care va trebui să le adunăm, dar numai dacă vom face acest lucru cu atenție. În nord-estul statului Ohio, spitalele sunt pline ca urmare a unui nou val de cazuri Covid-19, venit după Ziua Recunoștinței (Thanksgiving). Mulți dintre clericii noștri au avut de îndurat boala, mai ales recent. Varianta Omicron prezintă provocări noi și incerte pentru viitor, dar acum sunt recunoscător lui Dumnezeu că până acum nu am pierdut niciun preot sau diacon în pandemie. (Aduc în atenție subiectul nu ca să vă bat la cap, ci doar pentru a vă încuraja să stați în siguranță și să fiți foarte atenți atunci când vă veți aduna pentru sărbători).

Ce cadou de Crăciun credeți că a cerut Dumnezeu?

Cei care au crescut copii știu mai bine ca mine cât de persistenți pot fi ei în acest moment al anului, cicălindu-și părinții și cerșind mereu lucrurile pe care le vor și despre care ei *știu* că îi vor face fericiți și le vor da scop și sens în viață, la fel ca un Star Wars Lego Building Set sau a 60-a aniversare a candidatului politic Barbie. Pe măsură ce contemplăm pe Creatorul universului devenind Copilaș în timpul acestei sărbători, ne putem imagina că Dumnezeu acționează la fel ca și copiii noștri, cerând atenția („Uită-te la mine, mamă!”), și reamintindu-ne iară și iară (și din nou!) ce vrea El de fapt acest an, de obicei sub forma unei liste: „vreau ... vreau ... vreau ...”

Poate că acest experiment de gândire imaginativă nu este atât de exagerat după cum am putea crede. Dacă Dumnezeu nu a vrut să fie văzut de noi, de ce a devenit Dumnezeu om, pe care să îl putem vedea și atinge, pentru a-L asculta și de a învăța de la El? Și Dumnezeu nu este nefamiliarizat cu listele de lucruri pe care le dorește (a se vedea, de exemplu, „Cele Zece Porunci” și „Fericirile”). De ce are nevoie un Dumnezeu infinit, cu totul transcendent, ca să intre în conștiința umană? Ce este revelația și cum funcționează? Și ce are asta de a face cu Crăciunul?

Când spunem Crezul (sau Simbolul credinței), spunem că Dumnezeu este „Făcătorul cerului și al pământului, și al tuturor celor văzute și nevăzute”. Problema este că noi nu știm de fapt ce este cerul. Știm ce este pământul - trăim aici. În ceea ce privește universul în care locuim, altul decât propria noastră galaxie, Calea Lactee, noi nici măcar nu știam că și alte galaxii existau, până când au fost descoperite de către Edwin Powell Hubble în anii 1920 – cam momentul în care s-a născut tatăl meu! Acum știm că Pământul nostru este una dintre cele opt planete care orbitează soarele nostru, un fel de stea medie, nu prea impresionantă ca dimensiuni, care este una dintr-o sută, până la patru sute de miliarde de stele din galaxia noastră, care este ea însăși una dintre cele aproximativ două sute de *miliarde* de galaxii din universul cunoscut. Cunoștințele noastre despre univers sunt în creștere astronomică (scuzați expresia). Nu numai că acum știm că există alte galaxii, dar găsim alte planete, de asemenea. Conform Wikipedia, „Până la 1 decembrie 2021, au fost descoperite 4,878 planete extrasolare, în 3,604 sisteme planetare”.⁴

Și devine chiar și mai de neimaginat! Fizicienii au teoretizat că poate exista mai mult decât un univers. Într-adevăr, poate exista un număr infinit de universuri paralele, iar Big Bang-ul ar putea fi ceva care se

⁴ <https://en.wikipedia.org/wiki/Planet>, retrieved 12/13/21.

întâmplă mereu, nu doar pentru noi, ci și pentru alte universuri, paralele, de asemenea. Aceasta se numește „Teoria M” a cărui partizan, Edward Witten, o numește „M”, pentru că nu știe exact cum că o numească; el se așteaptă ca noi să îi găsim un nume, așa ca să fie mai bine înțeleasă. Pentru moment, „M” ar putea însemna „Membrană” sau „Majoră” sau „Mister” sau „Mama tuturor teoriilor”, pentru că acest lucru ar trebui să fie cel mai mare lucru din astrofizică și cosmologie. Făcând un pas înapoi, cu toate acestea, vedem că din tot ceea ce a fost observat sau teoretizat, Cel care a făcut toate aceste lucruri este ceea ce noi numim Dumnezeu.

Deci, există Creație pe de o parte, iar pe de alta există Dumnezeu. Creația și Dumnezeu nu sunt același lucru, iar categoriile de conștiință umană nu pot avea un sens a ceea ce este înafara universului nostru de spațiu și timp. Liturgia de Crăciun ne spune că Dumnezeu, de „acolo, de undeva”, vine „aici”, în lumea noastră și devine unul dintre noi. Dumnezeu nu vine pur și simplu în universul nostru ca un fel de fantomă sau spirit, un fel de putere fără de trup, sau ca un fel de comunicare sau cuvânt. Nu, acest Cuvânt al lui Dumnezeu devine ființă umană, ca noi. Ceea ce nu era creat a devenit creat, și ce ar putea să nu se schimbe s-a schimbat și ceea ce este nemuritor a devenit muritor. Sf. Ioan Gură de Aur ne spune despre acest mister foarte frumos:

Ce spun eu! Și cum voi putea eu descrie această naștere? Pentru că această minune mă umple de uimire. Cel îmbătrânit de zile a devenit un copil. Cel ce șade pe supremul Tron ceresc, se află acum în iesle. Și Cel care nu poate fi atins, Cel ce este simplu, fără complexitate și fără trup, se află acum la îndemâna oamenilor. Cel care a rupt legăturile păcătoșilor, este acum înfășat în scutece. Dar El a decretat că înjosirea va deveni onoare, infamia va fi îmbrăcată cu slavă, iar umilirea totală va fi măsura Bunătății Sale.

Pentru aceasta mi-a dăruit trupul, ca eu să pot deveni capabil de Cuvântul Său; luându-mi trupul, mi-a dat sufletul. El îmi dă spiritul Lui; și așa, El dăruind și eu primind, El îmi pregătește comoara Vieții. El ia trupul Meu, pentru a mă sfinți; El îmi dă Spiritul Său, ca să mă salveze ... De ce? Pentru că Dumnezeu este acum pe pământ, și este om în cer; de fiecare parte toate lucrurile se amestecă.⁵

Da, Hristos se naște! Măriți-L! Dumnezeu, Creatorul, Cel Nemuritor, Cuvântul care susține toate lucrurile prin însăși puterea Sa, devine unul dintre noi. Și nu numai atât: vorbim despre o stradă cu două sensuri. Este un cuvânt care este cu adevărat de comunicare, pentru că așa cum spune liturgia, Îl vedem pe Dumnezeu devenind unul dintre noi, cel de pe Tron devine ființă umană, iar noi vedem umanitatea în cer. Din cauza întrupării lui Hristos, așa cum spune Ioan Gură de Aur, toate lucrurile se amestecă. Granița dintre creație și Creator a devenit foarte, foarte deschisă, permeabilă într-asa un fel, încât puterea care a adus la existență toate aceste universuri din nimic, îți aparține acum ție, prin darul și harul lui Dumnezeu. Și noi, cei care am fost botezați întru acest destin dar care, totuși, continuăm să trăim din propriile noastre liste de dorințe și nevoi, uneori uităm că suntem meniți să fim în proces de *îndumnezeire*, de a deveni prin puterea și harul lui Dumnezeu ceea ce este Dumnezeu prin natură. Așa cum am citit în Epistola de Crăciun, acest lucru este posibil doar pentru că, la momentul potrivit, ceva cu adevărat mare s-a întâmplat:

Iar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.. (Galateni 4: 4-6)

Deci, cine este Isus prin natură, noi putem deveni prin har. Pământul însuși a devenit ceea ce irlandezii numesc „un loc subțire”, un loc unde eternul întâlnește temporalul și se amestecă, acolo unde necreatele se confruntă și îmbrățișează creația, astfel încât însăși creația devine o parte din însăși existența lui Dumnezeu. Acest lucru poate suna abstract, dar atunci când vine vorba de viața noastră, aplicarea este practică. Ne scapă din atenție faptul că, odată cu nașterea lui Isus, divinul și umanul se „amestecă”, iar această

⁵ Nativity Homily of St. John Chrysostom, cited at <https://orthodoxfiles.wordpress.com/2014/12/27/the-nativity-homily-by-saint-john-chrysostom/>, retrieved 12/13/21.

amestecare nu influențează gândirea noastră. Zi după zi uităm că nu suntem roboți; noi ne *alegem* listele cu lucruri de făcut, lucrurile pe care *credem* că trebuie să le facem, lucruri pe care *credem* că vor da vieții noastre sens și scop, mai degrabă decât lucrurile care într-adevăr ne dau putere în viață. Putem face și alte alegeri: putem alege puterea care există în relația noastră cu Dumnezeu, mai degrabă decât să alegem „lucruri”.

Unul dintre primele lucruri care ne dau putere în viață este recunoașterea neputinței noastre și, în același timp, recunoscând că puterea care este Dumnezeu este puterea care este vie în noi, clipă de clipă, zi după zi după zi. În neputința noastră, suntem chemați să trecem prin acea graniță permeabilă dintre cer și pământ din nou și din nou. Gândiți-vă la ceea ce se întâmplă la celebrarea Euharistiei: noi „Ca pe Împăratul tuturor să-L primim, pe Cel nevăzut înconjurat de cele îngerești”, după cum Dumnezeu vine la noi într-un mod în care să putem înțelege, să Îl putem primi literalmente în gură. Se amestecă ce este divin cu ceea ce este omenesc, iar Dumnezeu intră în viața noastră cu putere – puterea Spiritului Sfânt, prin care am fost pecetluit în viața veșnică cu Dumnezeu și unul cu altul, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, „...așa cum eu iau trupul Lui, El ia trupul meu”.

Povestea ne spune despre doi oameni, care mergeau pe jos împreună într-o zi. Este India; un om este creștin, iar celălalt este hindus. Hinduismul spune creștinului că el nu înțelege doctrina creștină a Întrupării. Hinduismul în sine include povestiri și doctrine cu privire la o trinitate și la întruparea zeilor, de exemplu. Dar despre ce vorbește Hinduismul atunci când se referă la încarnare nu este același lucru ca în doctrina creștină. Pentru hinduși, zeii apar ca ființe umane. Zeii devin vizibili mai ales la sfinții hinduși, la care ne putem gândi ca fiind încarnări ale lui Dumnezeu. Dar nu aceasta este înțelegerea întrupării lui Dumnezeu în Isus pentru creștini, iar hindusul nu înțelege diferența. Creștinul nu are succes în explicarea diferenței, astfel încât hindusul rămâne perplex.

Pe măsură ce merg, ajung ei la un furnicar, din care sunt multe în India. Desigur că omul, fiind un bun hindus, a evitat să pășească pe furnicar, ca să nu pricinuiască prejudicii furnicilor care, la urma urmei, ar putea fi reîncarnări ale unor ființe, care ar putea fi oameni într-o altă viață. Cu toate acestea, cum mergea el pe lângă furnicar, umbra lui a căzut peste furnicar și el a văzut că furnicile intră în panică la umbra ivită brusc, alergând încolo și înapoi, refugiindu-se în găurile lor și scăpând, care cum putea. "Ah, aș vrea să pot vorbi cu furnicile", a spus hindusul. "Aș vrea să le spun că totul va fi bine, că nu le vreau răul, că totul va fi bine, că sunt toate bune și că nu le voi face rău". Apoi el, auzind ceea ce tocmai a spus, a afirmat: "Acum înțeleg ce înțeleg creștinii prin "Întrupare".

Este Dumnezeu, bucuria veșnică, iubirea veșnică devenind unul dintre noi și râzând jucăuș în ieslea Sa, încercând să ne învețe în limbă umană că *totul va fi bine*, că Dumnezeu și universul nu înseamnă nici un rău. Din perspectiva mușuroiului nostru totuși, nu putem vedea întotdeauna asta. Umbra răului cade asupra noastră și ceea ce vedem de obicei sunt lucrurile pe care le vedem în mușuroi: tunelurile, cavernele, întunericul, lipsa de mâncare, pericolul și, desigur, prădătorii. Furnicile din poveste aveau nevoie de o altă furnică să vină la ele și să le spună în propria lor limbă: "Totul va fi bine", așa încât să le poată opri din goana fără rost.

Este acolo Cineva care a venit și care ne spune, poate nu cu mare solemnitate, poate cu toată dezordinea copilăriei: "Din perspectiva mușuroiului tău, s-ar putea ca lumea să arate înfricoșătoare, ca o lume violentă, o lume a sărăciei și a terorii. Asta este furnicarul vostru și Eu înțeleg. Dar gândiți-vă doar un moment și primiți această idee în inima voastră: *totul va fi bine*. Am venit să te fac la fel ca mine, să te scot din furnicar, să trăiești într-un trup intim conectat în suflet, spirit și minte cu divinitatea mea, cu puterea care a creat universul, care să treacă prin acea limită permeabilă dintre Pământul și cer nu doar o dată, ci săptămânal, sau chiar zilnic, ca să intrați în puterea și realitatea de care Eu, ca Dumnezeu, mă bucur".

Hristos vine ca om pentru că vrea să fie aici. Așa dezordonat cum este acest loc, El îl iubește pentru că noi suntem aici. Această încarnare este o față a monedei, iar răspunsul nostru – devenind divinizați, devenind cu adevărat fericiți și jucăuși, plini de bucurie și puternici - într-adevăr nemuritori - este cealaltă.

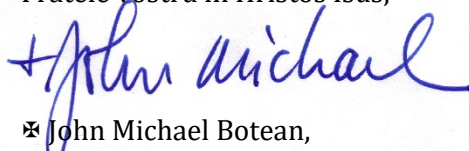
Pe măsură ce trecem prin ce a mai rămas din acest an, probabil dând înapoi unele dintre darurile pe care le vom primi, să păstrăm acest lucru! Să reflectăm, să ne gândim, să ne amintim și să ne reamintim de acel Copilaș care râde într-o iesle, chicotind la gesturile pe care Maria, Mama Lui, sau Iosif le face așa, ca niște părinți buni, ca Lui să-i placă. Să ne amintim de acel Copilaș, care este sursa a tot ceea ce este. Poate că ni L-am putea imagina pe Tatăl nostru ceresc râzând și chicotind în toată veșnicia, la toate lucrurile prostești pe care le facem în timp ce El așteaptă să ne îmbrățișeze, să ne facă ai Lui și să ne convingem că suntem într-adevăr copii ai familiei Sale. Am fost adoptați de Tatăl nostru, pentru a fi frații și surorile lui Isus, Fiul lui Dumnezeu cel Atotputernic. Pentru a recunoaște acest lucru, avem a dăruia lui Dumnezeu ceea ce El vrea cu adevărat pentru Crăciun.

După cum a spus Sfânta Iuliana de Norwich, "Toate vor fi bine și toate vor fi bine și toate felurile de lucruri vor fi bine". Acesta este un gând mângâietor, pe care ar trebui să-l păstrăm cu noi în orice moment, în special în acelea în care răul își aruncă umbra asupra noastră, așa cum o va face în mod inevitabil.

Fie ca voi și toți cei pe care îi iubiți să vă apropiați unii de ceilalți în Domnul Isus în acest Crăciun, în siguranță, în cunoașterea pe care voi, la fel ca și cei care nu vă sunt aproape și pe care nu îl iubiți, sunt copii ai Celui dintru înățiime. Este în puterea Sa și în Voia Sa să găsim cu toții semnificația și scopul vieții noastre, pe care le căutăm cu adevărat.

Fie ca în aceste zile grele să găsiți confort, prin Cel care se naște astăzi, un Crăciun binecuvântat pentru toată lumea și un 2022 vesel și în siguranță!

Fratele vostru în Hristos Isus,

✠ John Michael Botean,
un păcătos,
Episcop

✠ JMB/vb/alf